

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/18/2014
Identifikačné číslo spisu: 3111010116
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2014
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2014:3111010116.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 29. apríla 2014 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. René Štepánika v trestnej veci proti obvinenému C. A. a spol. pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999 o dovolaní obvineného C. A. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 14. februára 2013 sp. zn. 23 To 135/2012 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného C. A. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2 T 11/2011 zo dňa 17. septembra 2012 bol obžalovaný C. A. (spolu s T. Z. a Y. M.) uznaný za vinného z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. augusta 1999 preto, že

v presne nezistený deň začiatkom roku 1999, potom ako bolo zistené v skupine R. V., že V. Z. si mal objednať vraždu R. V., sa obžalovaní C. A., T. Z., Y. M. a C. C. (vylúčený na samostatné konanie) stretli s R. V. a následne C. C. prikázal v blízkosti chaty pod Tlstou horou v katastrálnom území Bolešov vykopať hrob, ktorý spolu s obžalovaným T. Z. vykopali a keď bol hrob vykopaný, opätovne sa všetci obžalovaní a C. C. stretli s R. V. a rozdelil úlohy tak, že C. A. vyláka V. Z. na stretnutie, pôjde s ním obžalovaný Y. M., C. C. odnesie na chatu pod Tlstú horu krátku guľovú zbraň a túto prinesie na miesto, kde vražda bude vykonaná, obžalovaný T. Z. donesie vrece vápna k vykopanej jame, obžalovaní T. Z., Y. M. a C. C. sa postarajú o odstránenie tela V. Z. a o jeho uloženie do ilegálne vykopaného hrobu; následne dňa 15.02.1999 po predchádzajúcej dohode a rozdelení úloh medzi obžalovanými, bol V. Z., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom W., ul. U. XX, obžalovaným C. A. vylákaný na stretnutie pri moteli Trója v Dubnici nad Váhom, kam na vozidle Seat Córdoba VIN U., kde v čase asi po 18.05 hod. aj prišiel, následne prestúpil do motorového vozidla Opel Frontera, nezisteného VIN, ktoré viedol obžalovaný C. A. a za prítomnosti obžalovaného Y. M. v tomto vozidle, bol odvezený do katastrálneho územia obce Bolešov, okres Ilava, miestna časť Chrást', kde potom ako zastali na rázcestí lesných ciest,

na odbočke smerujúcej do obce Tlstá hora, obžalovaný C. A. vystúpil z motorového vozidla Opel Frontera a za pomoci obžalovaného Y. M. vytiahol poškodeného V. Z. z vozidla a začal ho biť a udierať do hlavy, kde vtedy sa na dané miesto činu dostavil aj C. C., ktorý po predchádzajúcej vzájomnej dohode a následnej telefonickej výzve obžalovaného C. A. priniesol krátku guľovú zbraň, nezistenej značky, kalibru 9 mm, opatrenú tlmičom, ktorú obvinený C. A. mal trhnúť z rúk C. C. a opakovane ňou udieral poškodeného V. Z. do oblasti hlavy, ktorý zostal v polohe pokrľáčmo a vtedy mu k zadnej časti hlavy priložil zbraň a vystrelil, čím mu spôsobil poranenie skeletu lebky, tkaniva mozgu a štruktúru lebečnej dutiny a okamžitú smrť, ktorá vznikla mechanizmom strelného poranenia hlavy poškodeného - priestrelom hlavy, následne obžalovaný C. A. nastúpil do motorového vozidla Opel Frontera a odišiel na neznáme miesto. Následne obžalovaní Y. M., C. C. spoločne s obžalovaným T. Z., ktorý sa na miesto udalosti dostavil po telefonickom rozhovore s C. C. na motorovom vozidle Toyota Land Cruiser, VIN R. zelenej farby, telo naložili do vozidla a odviezli do lesa v blízkosti osady Tlstá hora a uložili do ilegálneho hrobu, ktorý obžalovaný T. Z. s C. C. vopred vykopali a kde bol V. Z. nájdený dňa 28.04.2000, pričom finančnú hotovosť, ktorá sa mala nachádzať vo vozidle Seat Córdoba si po spáchaní činu obžalovaní ponechali.

Za to bol obvinený C. A. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák., § 33 písm. c/, ch/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. augusta 1999 odsúdený k trestu odňatia slobody vo výmere 12 rokov a pre jeho výkon podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. bol zaradený do II. nápravno-výchovnej skupiny.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený odvolanie, o ktorom rozhodoval Krajský súd v Trenčíne. Tento svojím rozsudkom zo 14. februára 2013 sp. zn. 23 To 135/2012 rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uznal obvineného C. A. vinným z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa §§ 9 ods. 2, 219 ods. 1, ods. 2 písm. f/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999, pretože

v presne nezistený deň začiatkom roku 1999, potom ako bolo zistené v skupine R. V., že V. Z. si mal objednať vraždu R. V., sa obžalovaní C. A., T. Z., Y. M. a C. C. (vylúčený na samostatné konanie) stretli s R. V. a následne C. C. prikázal v blízkosti chaty pod Tlstou horou v katastrálnom území Bolešov vykopáť hrob, ktorý spolu s obžalovaným T. Z. vykopali a keď bol hrob vykopaný, opätovne sa všetci obžalovaní a C. C. stretli s R. V. a rozdelil úlohy tak, že C. A. vyláka V. Z. na stretnutie, pôjde s ním obžalovaný Y. M., C. C. odnesie na chatu pod Tlstú horu krátku guľovú zbraň a túto prinesie na miesto, kde vražda bude vykonaná, obžalovaný T. Z. donesie vrece vápna k vykopanej jame, obžalovaní T. Z., Y. M. a C. C. sa postarajú o odstránenie tela V. Z. a o jeho uloženie do ilegálne vykopaného hrobu; následne dňa 15.02.1999 po predchádzajúcej dohode a rozdelení úloh medzi obžalovanými, bol V. Z., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom W., ul. U. XX, obžalovaným C. A. vylákaný na stretnutie pri moteli Trója v Dubnici nad Váhom, kam na vozidle Seat Córdoba VIN VSSZZZ6kztr197002, kde v čase asi po 18.05 hod. aj prišiel, následne prestúpil do motorového vozidla Opel Frontera, nezisteného VIN, ktoré viedol obžalovaný C. A. a za prítomnosti obžalovaného Y. M. v tomto vozidle, bol odvezený do katastrálneho územia obce Bolešov, okres Ilava, miestna časť Chrasť, kde potom ako zastali na rázcestí lesných ciest, na odbočke smerujúcej do obce Tlstá hora, obžalovaný C. A. vystúpil z motorového vozidla Opel Frontera a za pomoci obžalovaného Y. M. vytiahol poškodeného V. Chlebanu z vozidla a začal ho biť a udierať do hlavy, kde vtedy sa na dané miesto činu dostavil aj C. C., ktorý po predchádzajúcej vzájomnej dohode a následnej telefonickej výzve obžalovaného C. A. priniesol krátku guľovú zbraň, nezistenej značky, kalibru 9 mm, opatrenú tlmičom, ktorú obvinený C. A. vytrhol z rúk C. C. a opakovane ňou udieral poškodeného V. Z. do oblasti hlavy, ktorý zostal v polohe pokrľáčmo a vtedy mu k zadnej časti hlavy priložil zbraň a vystrelil, čím mu spôsobil poranenie skeletu lebky, tkaniva mozgu a štruktúru lebečnej dutiny a okamžitú smrť, ktorá vznikla mechanizmom strelného poranenia hlavy poškodeného - priestrelom hlavy, následne obžalovaný C. A. nastúpil do motorového vozidla Opel Frontera a odišiel na neznáme miesto. Následne obžalovaní Y. M., C. C. spoločne s obžalovaným T. Z., ktorý sa na miesto udalosti dostavil po telefonickom rozhovore s C. C. na motorovom vozidle Toyota Land Cruiser, VIN JT111TJ8007011492 zelenej farby, telo uložili do vozidla a odviezli do lesa v blízkosti osady Tlstá hora a uložili do ilegálneho hrobu, ktorý obžalovaný T. Z. s C. C. vopred vykopali a kde bol V. Z. nájdený dňa 28. 4. 2000.

Za to bol obvinený C. A. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák., § 33 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. augusta 1999 odsúdený k trestu odňatia slobody vo výmere 12 rokov a pre jeho výkon podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. bol zaradený do II. nápravno-výchovnej skupiny.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie. V jeho odôvodnení uviedol ako dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por., z ktorých prvý predpokladá, že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, druhý, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V písomných dôvodoch svojho dovolania argumentoval tým, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal hlavne z výpovede svedka C. C.. V jeho výpovedi je však viacero rozporov, s ktorými sa súd náležite nevysporiadal a nezobral do úvahy, že tento svedok má k nemu nepriateľský vzťah a sám je trestne stíhaný pre vraždu V. Z.. Uvedené má preto podstatný význam pre hodnotenie jeho výpovede, čo krajský súd náležite pri hodnotení dôkazov nezohľadnil. Odvolací súd ako nedôveryhodnú vyhodnotil tiež výpoveď C. H., ktorý potvrdzoval uvádzaný vzťah k C. C. a dokonca nevyhovel ani návrhu na výsluch svedka Y. V., čím vo svojom súhrne boli porušené jeho práva na obhajobu.

K dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. uviedol, že krajský súd ho uznal vinným z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999, t. j. trestného činu vraždy zo zvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky. V odôvodnení však argumentuje, že čin bol spáchaný obzvlášť zavrhnutiahodným spôsobom. Z odôvodnenia súdu však nevyplýva, resp. súd neuvádza konkrétne dôkazy, ktoré by odôvodňovali a preukazovali, že konal z obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky. Preto samotný skutok mal byť správne kvalifikovaný len podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999.

Z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania so zameraním na dôvody uvedené v dovolaní a rozsudkom vyslovil porušenie zákona, zrušil napadnuté rozhodnutie ako aj rozhodnutie jemu predchádzajúce a vec prikázal prvostupňovému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či podané dovolanie spĺňa všetky obsahové a formálne náležitosti, či je podané oprávnenou osobou a či je prípustné. Dovolaním bol napadnutý právoplatný rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo 14. februára 2013, sp. zn. 23 To 135/2012, ako súdu odvolacieho, ktorým súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Trenčín zo 17. septembra 2012 sp. zn. 2 T 11/2011 a podľa § 322 ods. 3 sám uznal obvineného za vinného už uvedeným trestným činom vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999.

Proti takémuto rozhodnutiu je dovolanie prípustné podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por. Dovolanie bolo taktiež podané prostredníctvom obhajcu, čím bola splnená aj podmienka jeho podania oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. Bolo podané včas a na zákonom určenom mieste (§ 370 Tr. por.), po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 ods. 1 Tr. por.) a označuje chyby konania a dôvod dovolania (§ 374 Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným C. A. nie je dôvodné a preto ho podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Dovolací súd skúmal najprv naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (v súlade s § 371 ods. 3 Tr. por.), t.j., že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu obvineného. Obvinený tento dovolací dôvod postavil predovšetkým na tom, že súdy dostatočne neprihliadli pri hodnotení dôkazov na jeho vzťah k svedkovi C. C., neuverili výpovedi C. H. a

odmietli vykonať ním navrhované dôkazy.

K tomu treba uviesť, že tento dovolací dôvod (§ 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.) bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov bez prítomnosti obhajcu a pod. Nie je možné sa preto stotožniť s názorom obvineného, že bolo porušené jeho právo na obhajobu. Z predloženého spisového materiálu totiž vyplýva, že počas celého súdneho konania obvinený bol zastúpený obhajcom. Svedkovia, o ktorých výpovede súd oprel svoje rozhodnutie, boli ako v prípravnom, tak aj v konaní pred súdom, vypočutí za prítomnosti obhajcu obvineného.

K tomu treba ešte dodať aj to, že za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať však obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní, alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, 11 Tr. por., ako aj ich vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. Súd sám rozhoduje o vykonaní dôkazov, ktoré zabezpečia náležité zistenie skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností tak, aby bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Preto nesúhlas obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania a jeho hodnotením nemôže zakladať žiaden dovolací dôvod.

Pre úplnosť treba ešte uviesť, že ak by aj išlo o porušenie práva na obhajobu, bolo by potrebné skúmať, či toto právo bolo porušené zásadným spôsobom, t.j. či by porušenie práva na obhajobu mohlo vyvolať odlišné rozhodnutie o vine obvineného. Keďže, ako už bolo vyššie konštatované, v tomto prípade porušenie práva na obhajobu nebolo zistené, potom neprichádza do úvahy ani skúmanie rozsahu porušenia tohto práva.

Posudzujúc ďalší obvineným uvádzaný dovolací dôvod je zrejmé, že argumenty obvineného stoja úplne mimo uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože v tomto prípade môže byť dovolacím dôvodom len skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. V rámci takto vymedzeného dovolacieho dôvodu je možné účinne namietat právne vady, ale nie je možné účinne namietat vady skutkové, t.j. nie je prípustné namietat, že skutok tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne.

V prípade právneho posúdenia zisteného skutku Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že súd druhého stupňa správne právne kvalifikoval konanie obvineného (vyjadrené v skutkovej vete rozsudku), ktoré bezosporu naplňuje zákonné znaky trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999. Je síce pravdou, že odvolací súd na str. 12, ods. 2 prvá veta uvádza „Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že trestný čin bol spáchaný obzvlášť zavrhnutiahodným spôsobom.“ V ďalšom texte a zvlášť aj na str. 12 pri odôvodnení právnej kvalifikácie skutku tento odôvodňuje správne v súlade aj s doterajšou súdnou praxou ako trestný čin vraždy spáchaný zo zvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky. Súd v tomto ohľade podrobne a výstižne uviedol skutočnosti, ktoré takúto právnu kvalifikáciu odôvodňujú a táto právna kvalifikácia jednoznačne vyplýva zo zisteného a ustáleného skutku. Najvyšší súd k tomu ešte zvyrazňuje, že vražda V. Z. bola spáchaná z pomsty, čo zo skutku je úplne zrejmé, čo len potvrdzuje správnosť právnej kvalifikácie skutku odvolacím súdom. Jedna chybná veta v odôvodnení rozsudku krajského súdu preto na jeho správnosti a odôvodnenosti nemôže nič zmeniť.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd musel po prejednaní veci na neverejnom zasadnutí dovoliť obvineného C. A. odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., keďže je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.